

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, de Oradea

Oradea, 27 februarie

Seria I, Anul XX, Nr. 8 (268), 2016

DECLARAȚIE COMUNĂ A PAPEI FRANCISC ȘI A PATRIARHULUI CHIRIL

Din sumar:

Mesajul Sfântului Părinte Papa Francisc pentru Postul Mare - 2016 - pag. 3-4;
Declarație comună a Papaei Francisc și a Patriarhului Chiril al Moscovei și al
întregii Rusii - pag. 12-15; Ce uităm, în timp - pag. 17-18.

STRIGĂTUL PAPEI

Ieri, 14 februarie 2016, a XVII-a duminică după Rusalii, în Biserica noastră era Evanghelia femeii cananeence care strigă către Isus, pentru că fiica sa era demonizată. Și Isus tace. Dar aceasta strigă, și strigă. Îmi vine în minte pictura lui Edward Munch, „Strigătul”. Omul care nu are nici un punct stabil, care-și strigă incapacitatea sa de a reacționa în fața răului, în fața suferinței sale și a altuia, în fața ... da, Papa care strigă: «Doamne ajută-ne!».

Această întâlnire între Papa Francisc și Patriarhul Kirill o văd ca pe răspunsul dat de Isus cananeencei: «Femeie, mare este credința ta». Din tăcerea lui Isus, la insistențele Papei, la strigătul continuu al Papilor se naște această întâlnire. Mulțumim lui Dumnezeu! Întâlnirea a avut loc! Vedem în această întâlnire intervenția Domnului, prezența Sfântului Spirit – despre care a vorbit Papa Francisc imediat după semnarea Declarației comune. Așadar, întâlnirea va aduce roade. Eu cred acest lucru.

La numărul 25 se vorbește despre greco-catolici – Sperăm ca întâlnirea noastră să poată contribui și la reconciliere, acolo unde există tensiuni între greco-catolici și ortodocși. Astăzi este clar că metoda „uniatismului” din trecut, înțeles ca uniune a unei comunități

cu alta, desprinzându-se de Biserica sa, nu este un mod care permite restabilirea unității. Cu toate acestea, comunitățile ecleziale apărute în aceste circumstanțe istorice au dreptul de a exista și de a întreprinde tot ceea ce este necesar pentru a satisface exigențele spirituale ale credincioșilor lor, căutând, în același timp, să trăiască în pace cu vecinii lor. Ortodocșii și greco-catolicii au nevoie să se reconcilieze și să găsească forme de conviețuire acceptabile pentru ambele părți. Se spune că „uniatismul” nu mai este un model – de acord; dar comunitățile au dreptul la viață, pot să se dezvolte, deci au un viitor.

Este evident că astăzi se poate vorbi despre alte căi pentru unitatea creștinilor în diversitate și este sigur că Domnul va deschide căile Spiritului. Pe de altă parte, noi, greco-catolicii de astăzi, nu vrem altceva decât să ne trăim credința noastră, credința părinților noștri; să trăim în armonie cu frații noștri ortodocși și cu toți oamenii de bună voință; promovând tot ceea ce este scris în Declarația comună cu toate puterile noastre – sunt convingerile noastre -. Ieri, în catedrală, am vorbit tocmai de această Declarație comună.

Strigătul Papei: suntem frați, suntem frați! Noi, catolicii, trebuie să auzim primii acest strigăt. Sperăm ca și alți creștini, cu toții, să audă acest strigăt și să trăiam în armonie, pace și unitate astfel încât lumea să creadă.

Încă odată: îi mulțumim Domnului pentru că a ascultat strigătul Papei. Mare este credința acestui Papă al nostru! Și mare trebuie să fie credința noastră când strigăm: «Doamne ascultă-ne!».

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu, Ioan Măgherușan

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

+ Virgil BERCEA

www.settimananews.it

Mesajul Sfântului Părinte Papa Francisc pentru Postul Mare - 2016

Milă vreau, nu jertfă (Matei 9:13)

Faptele milei pe drumul Jubileului

1. Maria, imaginea unei Biserici care evanghelizează pentru că ea este evanghelizată

Apropiindu-ne de Extraordinarul Jubileu al Îndurării, am cerut ca perioada Postului din acest an de Jubileu să fie trăit cu mai multă intensitate, ca pe un moment privilegiat în care sărbătorim și trăim Îndurarea Divină (*Misericordiae Vultus*, 17). Cerând o ascultare atentă a cuvântului lui Dumnezeu și încurajând inițiativa - 24 de ore pentru Domnul, am căutat să accentuez importanța prioritară a ascultării rugătoare a cuvântului lui Dumnezeu, în special a cuvântului său profetic. Îndurarea Divină este o proclamație către lume, pe care fiecare creștin este chemat să o experimenteze el însuși. Din acest motiv, în perioada Postului vă voi trimite misionari ai Îndurării, ca un semn concret, pentru fiecare, al apropierii și a iertării lui Dumnezeu.

După ce a primit Buna Vestire adusă ei de către Arhanghelul Gavril, Maria, în acel Magnificat al ei, cântă, în mod profetic, Îndurarea prin care Dumnezeu a ales-o pe ea. Fecioara din Nazaret, logodită cu Iosif, devine astfel icoana perfectă a Bisericii care evanghelizează, pentru că ea a fost, și continuă să fie evanghelizată de către Spiritul Sfânt, care a făcut să rodească pânțele ei virgin.

În tradiția profetică, Îndurarea este strict relaționată - chiar la nivel etimologic - cu pânțele matern (*rahamin*) și cu o bunătate generoasă, credincioasă și plină de compasiune (*hesed*), care se vede în relațiile de familie și în căsnicie.

2. Legământul lui Dumnezeu cu noi

Misterul Îndurării Divine este revelat în istoria Legământului dintre Dumnezeu și poporul său Israel. Dumnezeu se arată întotdeauna plin de îndurare, întotdeauna gata să-și trateze poporul cu profundă tandrețe și compasiune, mai ales în acele momente tragice când infidelitatea rupe lanțurile legământului, care apoi trebuie ratificat mai ferm în dreptate și adevăr. Avem aici o poveste de dragoste adevărată, în care Dumnezeu are rolul tatălui și soțului trădat, în timp ce Israelul este copilul și mireasa necredincioasă. Aceste imagini de fa-

milie-ca și în cazul lui Osea (cf. Osea 1-2) - arată cât de mult vrea Dumnezeu să se lege de poporul său.

Această poveste de dragoste culminează cu întruparea Fiului lui Dumnezeu. În Cristos, Tatăl își revărsă Îndurarea lui nemărginită, până acolo încât îl face Întruparea Îndurării. (*Misericordiae Vultus*, 8). Ca om, Isus din Nazaret este un fiu veritabil al Israelului; el întrupează acea ascultare perfectă pretinsă fiecărui evreu de către Shema, care este și azi esența Legământului lui Dumnezeu cu Israelul: Ascultă, o Israele: Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn; iar tu să-l iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima, și din tot sufletul și cu toată puterea ta (Dt.6,4-5). Ca Fiu al lui Dumnezeu, el este Mirele, care face totul ca să câștige iubirea miresei sale, de care este legat printr-o iubire necondiționată, care devine vizibilă în eterna nuntă.

Aceasta este esența kerygmei apostolice, în care Îndurarea Divină ocupă un loc central și fundamental. Ea este frumusețea iubirii mântuitoare a lui Dumnezeu, manifestată în Isus Cristos, care a murit și a înviat din morți (*Evangelii Gaudium*, 36), prima proclamare pe care noi trebuie să o ascultăm tot mereu în forme diferite, cea pe care noi trebuie să o propovăduim într-un fel sau altul n cursul catehezei, pe fiecare nivel și în orice moment (ibid.,164). Îndurarea reprezintă modalitatea lui Dumnezeu de a aborda păcătosul, oferindu-i o nouă șansă de a se privi pe sine, de a se converti și a crede (*Misericordiae Vultus*, 21), restabilind astfel relația sa cu el. În Isus cel crucificat, Dumnezeu își arată dorința sa de a se apropia de păcătoși, oricât de mult s-ar fi îndepărtat aceștia de el. În felul acesta el speră să înmoaie inima împietrită a Miresei sale.

3. Faptele Milostivirii

Îndurarea lui Dumnezeu transformă inimile omenesti; ea ne ajută, ca prin trăirea iubirii credincioase să devenim la rândul nostru milostivi. Într-un miracol permanent înnoit, Îndurarea Divină strălucește mereu în viețile noastre, inspirându-ne pe fiecare să ne iubim aproapele și să ne implicăm în ceea ce tradiția Bisericii numește lucrări spirituale și materiale ale milosteniei. Aceste acțiuni ne amintesc că credința se exprimă prin fapte zilnice concrete menite să ne ajute aproapele atât material cât și spiritual: să le dăm de mâncare, să-i vizităm, să-i mângâiem și să-i instruim. Acestea sunt criteriile după care vom fi judecați. De aceea mi-am exprimat speranța că poporul Creștin poate să reflecte faptele milei la nivel spiritual și corporal; aceasta va fi o cale de trezire a conștiinței noastre, prea deseori anihilată de sărăcie și să pătrundă mai adânc în esența Bibliei, unde săracii experimentează în mod special mila lui Dumnezeu (ibid.,15). Pentru că în cei săraci, carnea lui Cristos devine vizibilă prin carnea

(continuare în pag. 4)

(urmare din pag. 3)

celor torturați, celor zdrobiți, celor biciuiți, celor subnutriți, celor exilați, ... pentru a fi recunoscută, atinsă și îngrijită de noi (ibid.) Este misterul fără precedent și scandalos al extensiei în timp a suferinței Mielului Nevinovat, rugul arzând al iubirii gratuite. În fața acestei iubiri, putem și noi, la fel ca Moise, să ne dăm jos sandalele (cf. Ex 3,5), mai ales atunci când săracii sunt frații și surorile noastre în Cristos, care suferă pentru credința lor.

În lumina acestei iubiri, care este tare ca moartea, săracii adevărați se revelează a fi cei care refuză să se vadă ca atare. Ei se consideră bogați, dar de fapt sunt săracii săracilor. Asta pentru că ei sunt sclavii păcatului, care îi îndeamnă să slujească nu pe Dumnezeu și pe ceilalți, ci să înăbușe în inimile lor simțământul profund că și ei sunt doar niște bieți cerșetori. Cu cât sunt mai bogați și mai puternici, cu atât le poate crește această orbire și decepție. Poate să ajungă până acolo încât să fie orbi în fața lui Lazăr, cel care cerșește la ușa lor (cf. Luca 16,20-21). Săracul Lazăr, este o imagine a lui Christos, care prin cei săraci pledează pentru convertirea noastră. În felul acesta, el reprezintă posibilitatea convertirii pe care ne-o oferă Dumnezeu și pe care putem eșua să o vedem. O asemenea orbire este adeseori însoțită de iluzia orgolioasă a propriei noastre atotputernicii, care reflectă într-o manieră sinistă acel diabolic - vei fi asemenea lui Dumnezeu (Geneză 3,5), care este rădăcina tuturor păcatelor. Această iluzie poate lua forme sociale și politice, după cum ne-o arată sistemele totalitare ale secolului XX iar în zilele noastre, ideologiile monopolizării gândirii și tehnostiința, care îl fac pe Dumnezeu irelevant și reduc omul la o materie primă pentru a fi exploatată. Această iluzie se mai poate vedea în structurile păcătoase legate de un model de falsă dezvoltare bazat pe idolatria banului, care conduce la lipsa de grijă față de soarta săracilor din partea indivizilor și a societăților mai bogate; aceștia își închid ușile, refuzând până și să-i vadă pe săraci.

Așadar, pentru noi toți, această perioadă a Postului din acest an jubiliar este un timp prielnic pentru

a ne depăși alienarea existențială prin ascultarea cuvântului lui Dumnezeu și prin practicarea faptelor de milostenie. În faptele materiale de milostenie noi atingem carnea lui Cristos în frații și surorile noastre care au nevoie de hrană, îmbrăcăminte, adăpost și vizitare.; în faptele spirituale ale milosteniei-sfat, instruire, iertare, admonestare și rugăciune-noi atingem mai direct propria noastră păcătoșenie. Faptele milei spirituale și materiale nu trebuie să fie niciodată separate. Atingând trupul lui Cristos cel răstignit în suferință, păcătoșii pot să primească darul de a-și da seama de faptul că și ei sunt săraci și au nevoie de ajutor. Mergând pe această cale, cei mândri, cei puternici și cei avuți, despre care se vorbește în Magnificat, pot și ei să fie îmbrățișați și iubiți fără să merite asta, de către Domnul răstignit, care a murit și a înviat pentru ei. Numai această iubire este răspunsul la acea tângire după fericirea nemărginită și iubirea pe care noi credem că ni le putem satisface cu idoli cunoașterii, puterii și bogăției. Totuși rămâne pericolul ca, printr-un refuz constant de a deschide ușile inimii în fața lui Cristos, care bate la ușa lor prin cei săraci, cei mândri, cei bogați și puternici vor ajunge să se condamne singuri și vor plonja în abisul etern al singurătății, care este Iadul. Cuvintele lui Avram li se aplică lor și nouă, tuturor: îi au pe Moise și pe profeți; să-i asculte pe aceștia (Luca 16,29). O astfel de ascultare atentă ne va pregăti cel mai bine ca să celebrăm victoria finală asupra păcatului și a morții Marelui, acum înviat, care dorește să-și purifice Logodnica în așteptarea venirii sale.

Să nu risipim acest timp al Postului, o perioadă așa de favorabilă pentru convertire! Cerem asta prin mijlocirea maternă a Fecioarei Maria, care, experimentând măreția milostivirii lui Dumnezeu, revărsată asupra ei în mod gratuit, a fost prima care și-a recunoscut micimea (cf. Luca 1,48) și s-a numit pe sine roaba umilă a lui Dumnezeu (cf. Luca 1,38).

De la Vatican, 4 Octombrie 2015
Sărbătoarea Sfântului Francisc din Assisi

Mons. Miguel Maury Buendia, numit nunțiu apostolic în Moldova

Papa Francisc l-a numit nunțiu apostolic în Republica Moldova pe arhiepiscopul Miguel Maury Buendia, care își păstrează misiunea de nunțiu apostolic în România. Spaniol, arhiepiscop titular de Italica, noul nunțiu apostolic în Republica Moldova îi urmează în misiunea diplomatică arhiepiscopului spaniol Francisco-Javier Lozano. Atât noul, cât și fostul nunțiu în R. Moldova au îndeplinit misiunea de nunțiu apostolic și în România.

La 5 decembrie 2015, papa Francisc l-a numit nunțiu apostolic în România. Înaintea arhiepiscopului Maury Buendia, misiunea diplomatică de nunțiu apostolic în România și Republica Moldova a fost îndeplinită, până în iulie 2015, de arhiepiscopul spaniol Francisco-Javier Lozano.

A. Dancă

<http://ro.radiovaticana.va>

Anul Vieții Consacrate

Congregația Misionarelor Patimilor lui Cristos

Congregația a fost fondată de slujitoarea Domnului, Maica Maria Margherita Lazzari, în anul 1936.

Casa mamă se află la Villanova Mondovi (Cuneo, Italia), iar misiunile se desfășoară în România (Oradea, Butea, Scheia) și Ecuador (Loja). Iubirea pentru cruce și suferința, precum și faptul că suferința acceptată cu seninătate mântuiește, au reprezentat marile idealuri ale fondatoarei Congregației.

Maria Margherita Lazzari a fost o tânără profesoară ce a ales să devină călugăriță. Cu capacitatea sa de a învăța, a ajutat mulți tineri să facă alegeri pozitive pentru a sprijini o societate greu încercată de război în acea perioadă. L-a avut drept confesor și director spiritual pe Fericitul Părinte Filippo Rinaldi, al 3-lea succesor al lui Don Bosco, care a consiliat-o mai bine de 22 de ani. În acea perioadă Maria a simțit de mai multe ori că trebuie să se pregătească pentru o mare misiune și anume aceea de a întemeia un institut îndrăgostit de Pătimirile lui Cristos. Deși a încercat să se îndepărteze de această inspirație pentru că se simțea incapabilă de a îmbrățișa o misiune așa de mare, cuvintele care au însoțit-o au fost: Nu te teme, când va veni momentul vei fi inspirată de Spiritul Sfânt!

Treptat Maria pătrunde în suferința lui Cristos și astfel se naște în sufletul ei o dorință puternică de a-L consola pe Isus în Pătimirile Sale. Se îndrăgostește de orele de veghe pe care ea începe să le citească și să le mediteze zilnic. Astfel Maria a primit această misiune încredințată și a transmis această carismă particulară și persoanelor apropiate pentru a înțelege valoarea suferinței acceptată cu umilință, pentru unirea cu Cristos. Spiritul Congregației este de: adorație, mulțumire, ispășire, ofertă și invocație. Împreună cu Sfânta Fecioară Maria Îndurerată la picioarele Crucii, surorile oferă neîntrerupt sângele prețios al lui Isus, Tatălui ceresc spre mântuirea sufletelor. În ora de veghe se recită o rugăciune ce amintește toate etapele Pătimirii lui Isus. Mica fondatoare a dorit ca această carismă să fie preluată și de partea masculină, de preoții îndrăgostiți de Euharistie, Spovadă și Direcțiunea spirituală.

Pentru a crește răspândirea carismei, Maica Margherita își dorea să aparțină Congregației și mamele creștine milostive care colaborează cu rugăciune, pentru că din familie se nasc noi vocații la viața religioasă. În anul 2010, în misiunea din Butea, județul Iași, s-a născut Uniunea Mamelor Milostive Creștine. Din acest grup fac parte mamele chemate la o viață interioară profundă, suferindă și fericită în același timp. Ele descoperă lumii puterea constructivă și consolantă a căsătoriei creștine, sacrament de iubire și fidelitate, cale și experiență de sfințenie.

Operele Congregației sunt deja dezvoltate în: Italia, România și Ecuador. În Italia Congregația se ocupă

de activitățile din casele de bătrâni, grădinițe, precum și de cateheze și oratorii, oferind asistență bolnavilor în spitale, slujind în seminarii, oferind asistență preoților, bătrânilor și bolnavilor.

Congregația Misionarelor Patimilor lui Cristos în Oradea

Congregația Surorilor Misionare ale Patimii Domnului Nostru Isus Cristos oferă serviciul lor în favoarea Bisericii, susținând educația morală și religioasă a tinerelor care provin din diferite zone ale României.

Ca urmare a acestei activități, surorile promovează învățătura culturală la diferite școli superioare frecventate zilnic de tinere și susținerea acestora prin ajutoare materiale: rechizite școlare, îmbrăcăminte, încălțăminte, medicamente.

Surorile încearcă să le vină în ajutor acestor tinere care au o situație materială dificilă în familie, oferindu-le asistență spirituală în orice tip de problemă.

În același timp se ocupă și de persoanele nevoiașе și necăjite care solicită prezența lor în diferitele situații ale acestora cât și a celor care vin direct la mănăstire pentru a primi alimente, îmbrăcăminte sau ajutor economic pentru sănătate.

La îndemnul fondatoarei, surorile învață de la Isus să ofere prin iubire, suferințele și durerile cu meritele patimilor sale pentru ca nimic să nu se piardă, ci fiecare lacrimă și suferință să se transforme în haruri și binecuvântări pentru întreaga omenire.

Biroul de presă

Anul Vieții Consacrate

Surorile Minime ale Reginei Purgatoriului

Congregația Surorilor Minime ale Reginei Purgatoriului s-a născut la Torino în 16 iulie 1881. A fost înființată de Fericitul Francesco Faa' di Bruno (1825 - 1888). În tinerețe el a fost ofițer, participant activ la primul război de independență al Italiei. Impresionat de sfârșitul tragic al multor camarazi și subordonați ai săi, a decis să înființeze o congregație care să înalțe mereu rugăciuni pentru sufletele din Purgator.

Prima operă a Fondatorului a fost Casa Sfintei Zita, deschisă la Torino la 2 februarie 1859, o casă pentru tinere care veneau de la țară la oraș, în căutarea unui loc de muncă. Erau tinere simple și naive care, fără să știe, se găseau des în situații grave de pericol moral, de exploatare.

La această operă s-au adăugat altele în favoarea femeilor, a tineretului sau a altor categorii sociale, în funcție de necesitățile cele mai urgente ale momentului.

Carisma Congregației

Carisma surorilor Minime ale Reginei Purgatoriului este înrădăcinată în Cristos care a coborât în iad ca să răscumpere pe toți oamenii din păcat și moarte.

Isus cel înviat ne invită să coborâm cu El în locurile cele mai sumbre ale umanității pentru a ajuta pe orice om care este în suferință și păcat, vestind misterul pascal și speranța vie care nu dezamăgește.

Viața surorilor este dăruită lui Dumnezeu în întregime pentru sufletele din Purgator. De aceea prin cele trei voturi: ascultare, sărăcie, castitate – profesează un act de iubire eroic pentru cei răposați.

Prezența și activitatea în România

În România, Congregația are o singură comunitate la Beiuș, în cadrul Bisericii Greco Catolice. Surorile și-au început misiunea lor în România în anul 1998 prin apărarea drepturilor copiilor marginalizați.

Totul a început de la o întâmplare pe cât de tristă, pe atât de adevărată: de la o fetiță care fura lumina – lumânările din cimitir pentru a lumina întunericul în care trăia. Mulți alți copii erau condamnați să trăiască scormonind prin gunoaie fără posibilitatea de a merge la școală; alții dormeau pe băncile din clasă pentru că erau flămânzi sau se plictiseau, neavând nici caiete, nici creioane sau alte rechizite așa cum aveau ceilalți copii.

Din acest motiv s-a deschis o casă de tip familial cu 10 copii, dar văzând că erau mai mulți cei care doreau să fie înscriși la școală și să fie ajutați în evoluția lor școlară, în 2001 s-a transformat această casă într-un centru de zi cu o capacitate de 30 de locuri. În 2003 s-a deschis un al doilea centru cu o capacitate de 45 de locuri, la 8 kilometri de Beiuș, la Ioaniș.

Surorile se ocupă și de femeile în dificultate în spiritul fondatorului. La 4 kilometri de Beiuș s-a amenajat o casă cu seră unde pot fi primite tinere care ieșeau din orfelinate și femei cu copii care fugeau de soții bețivi și brutali. Pe parcurs s-au cumpărat locuințe și acum femeile sunt sprijinite în reintegrarea lor socială.

În Parohie și în cele două centre surorile se ocupă de cateheza copiilor, tinerilor și adulților. Vizitează bolnavii și bătrânii pentru a-i consola și a le da speranță.

Biroul de presă

Anul Vieții Consacrate - Institutul „Surorilor Preasfintei Inimi”

Maria Schinină, fondatoarea Congregației, s-a născut la Ragusa (în Sicilia), la 10 aprilie 1844 într-o familie nobilă, cu sănătoase principii creștine și morale. Și-a petrecut adolescența având preocupările vanitoase ale lumii din care provenea: moda, dansul, muzica profană și luxul, în toate acestea căutând să exceleze. Până la 21 de ani, tânăra Maria nu s-a evidențiat printr-o viață spirituală deosebită; cu toate acestea, însă, nu era nici indiferentă religios.

Pierderea tatălui a fost pentru Maria un moment de reflecție asupra vieții ei, asupra vanităților lumii. A început să simtă o profundă nemulțumire sufletească și s-a hotărât să renunțe la obiceiurile „înaltei societăți”. A început să se îmbrace simplu și să meargă în cele mai defavorizate cartiere ale orașului să slujească, cu multă dragoste, bolnavii și săracii. Le vorbea copiilor și adulților lipsiți de educație religioasă; catehiza țărani, muncitorii și intelectualii și propovăduia Vestea cea bună chiar și la închisoarea din oraș.

Maria se îndrăgosti de Cristos și îi dedică toată viața ei, slujindu-i pe cei în nevoi. A inițiat, pentru prima oară în Ragusa, „Apostolatul Rugăciunii”, răspândind cu mare înflăcărare cultul Sfintei Inimi a lui Isus.

Cere sfatul Arhiepiscopului La Vechia și, îndemnată de acesta, la 9 mai 1889, împreună cu cinci tinere, a înființat Congregația Surorilor Sfintei Inimi a lui Isus. Această Congregație și-a răspândit activitatea caritativă la toate categoriile sociale.

Maria Schinină a murit la 11 iunie 1910 la Ragusa, după o lungă suferință. Trupul ei, rămas intact se odihnește într-o biserică devenită loc de pelerinaj. A fost beatificată de Sfântul Părinte Papa Ioan Paul al II-lea, la 4 noiembrie 1990.

Activitatea caritativă a Surorilor Sfintei Inimi a lui Isus se desfășoară azi pe patru continente și constă în ajutorarea spirituală și materială a tuturor celor nevoiași, în implicarea în diversele activități parohiale, în educarea și îndrumarea tineretului etc.

Carisma Congregației

Carisma specifică a Surorilor Sfintei Inimi a lui Isus este “Iubire și Reparare” și constă în iubirea necondiționată față de Sfânta Inimă, izvorul bunătății și al milostivirii, care le îndeamnă să-și ofere în întregime viața lui Dumnezeu, Bisericii și fraților aflați în nevoie, văzând în ei pe Isus marginalizat și disprețuit. Pentru a repara ofensele pe care le primește Inima divină din partea oamenilor, Maria Schinină s-a dăruit pe sine, precum Domnul nostru Isus și-a dat viața pentru mântuirea tuturor. Ajutarea celor în nevoi, îngrijirea celor bolnavi cu trupul și cu sufletul și împiedicarea săvârșirii oricărui păcat de moarte era misiunea sa cotidiană și îndatorirea pe care au moștenit-o ficele sale. Ca și

Maria Schinină, la fel și ficele sale luptă pentru a face cunoscută iubirea Inimii lui Cristos și pentru “a duce Inima lui Dumnezeu în inima oamenilor și inima oamenilor la Inima lui Dumnezeu”, răspunzând invitației Lui: “Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și eu vă voi da odihnă”, veniți să vă adăpați la izvorul Inimii mele.

Prezența și activitatea la Zalău

Misiunea surorilor Sfintei Inimi a lui Isus în România a început în septembrie 1997 când, la cererea Preasfinției Sale Virgil Bercea, episcop de Oradea, au fost trimise la Zalău 3 surori.

În prezent, în comunitatea surorilor Sfintei Inimi a lui Isus din Zalău sunt prezente 4 surori și o novice: Superioara – Sr. Rowena Maria Hernandez, Sr. M. Cornelia Mureșan, Sr. M. Loredana Toma, Sr. M. Livia Ceava și novicea Sr. Andreea Avram. La început, locuind într-un apartament, activitatea surorilor a fost redusă la diferite activități pastorale: cateheze și vizite la domiciliu.

Din toamna anului 2004, odată cu deschiderea actualei case, activitatea surorilor s-a extins. Aici funcționează din același an o grădiniță cu program prelungit, acreditată în anul 2012, unde surorile și alți colaboratori se ocupă de educația copiilor preșcolari (3-6 ani).

O componentă de o importanță majoră în formarea copiilor și tinerilor, ca viitori membri responsabili ai societății, o constituie educația religioasă. Astfel, surorile desfășoară o bogată activitate pastorală colaborând cu cele două parohii greco-catolice din oraș prin cateheze, oratorii, grup de rugăciune, pregătirea pentru prima împărtășanie.

Vizitarea bolnavilor și a bătrânilor fie la domiciliu, fie acasă, ajutorarea săracilor a făcut parte din viața surorilor de la bun început, ele oferindu-le acestora un imens sprijin material și spiritual.

O deosebită atenție este acordată răspândirii devoțiunii către Preasfânta Inimă a lui Isus - nesecat izvor de iubire și de iertare – încurajând familiile și tinerii să se consfințească Inimii lui Isus.

Biroul de presă

Anul Vieții Consacrate – Frații Franciscani Minori Conventuali

Nașterea Sfântului Francisc, întemeietorul Ordinului Fraților Minori, s-a petrecut la sfârșitul anului 1181 la Assisi.

Aparținând unei bogate familii – tatăl era negustor de stofe -, Francisc a petrecut o adolescență și o tinerețe lipsită de griji, cultivând idealurile cavalești ale timpului. La 20 de ani a luat parte la o campanie militară, și a căzut prizonier. S-a îmbolnăvit și a fost eliberat. După întoarcerea la Assisi, a început în el un proces lent de convertire spirituală, care l-a făcut să abandoneze treptat stilul de viață monden, pe care îl practicase până atunci.

Datează din această perioadă renumitele episoade ale întâlnirii cu leprosul, căruia Francisc, coborât de pe cal, i-a dat sărutul păcii, și ale mesajului Crucifixului de la biserica Sfântul Damian: de trei ori Cristos pe cruce s-a însuflețit, și i-a zis: „Mergi, Francisc, și repară Biserica mea în ruină”. Deoarece tatăl Bernardone îi reproșa prea marea generozitate față de săraci, Francisc, în fața episcopului de Assisi, printr-un gest simbolic s-a despuiat de hainele sale, înțelegând astfel să renunțe la moștenirea paternă.

Apoi a trăit ca pustnic, până când, în 1208, a avut loc un alt eveniment fundamental în itinerarul convertirii sale. Sfântul Francisc ascultă un fragment din Evanghelia lui Matei – discursul lui Isus către apostolii trimiși în misiune -, și s-a simțit chemat să trăiască în sărăcie și să se dedice predicării. Alți tovarăși i s-au asociat, și în 1209 s-a dus la Roma, pentru a supune papei Inocențiu al III-lea planul unei noi forme de viață creștină. A avut o primire paternă de la acel mare Pontif, care a intuit, luminat de Domnul însuși, originea divină a mișcării suscitată de el.

Francisc și frații săi, din ce în ce mai numeroși, s-au stabilit la Porțiuncula, sau biserica Sfânta Maria a Îngerilor, loc sacru prin excelență al spiritualității franciscane. Și succesorul lui Inocențiu al III-lea, papa Onoriu al III-lea, a susținut dezvoltarea deosebită a primilor Frați Minori, care începeau să deschidă misiunile lor în diferite țări ale Europei și chiar până în Maroc. Au ajuns frați misionari încă de pe vremea Sf. Francisc chiar și în Transilvania și Moldova și cu mici întreruperi au fost mereu prezenți în aceste teritorii, conform documentelor istorice, până în ziua de astăzi.

În 1224, pe muntele Verna, Francisc a primit stigmatele. Moartea lui Francisc s-a întâmplat în seara de 3 octombrie 1226, la Porțiuncula. După ce i-a binecuvântat pe fiii săi spirituali, el a murit, întins pe pământul gol. Doi ani mai târziu, papa Grigore al IX-lea l-a înscris în catalogul sfinților. Puțin după aceea, o mare bazilică în cinstea sa era înălțată la Assisi, țintă și astăzi pentru foarte mulți pelerini, care pot să venereze mormântul sfântului și să se bucurie de vederea frescelor lui Giotto, pictor care a ilustrat în mod magnific viața lui Francisc.

Sfântul Francisc a uimit și a inspirat biserica predicând, literalmente, urmând întocmai ceea ce Isus

a spus și a făcut, cu bucurie și fără nici o limitare. Pentru prima dată în istorie cineva începe să predice oamenilor fără carte Evanghelia în limba vulgară.

Francisc privea întreaga Creație ca pe o singură familie. El nu considera că oamenii sunt superiori sau inferiori altor creaturi. El credea într-un Creator bun și iubitor și că toate creaturile trebuie tratate cu bunătate și iubire.

Ordinul Fraților Minori Conventuali este întemeiat de Sf. Francisc de Assisi cu numele de Frați Minori. Acestui nume, încă de la începuturi, i s-a adăugat și calificativul de Conventuali. Membrii Ordinului se numesc Frați Minori Conventuali.

Încă de la începutul fondării sale, Ordinul nostru, din voința Sf. Părinte Francisc, e o fraternitate adevărată; de aceea membrii săi, constituind ca și frați o singură familie, participă la viața și la operele Comunității după statutul și condiția fiecăruia. Toți au drepturi și îndatoriri egale, excepție făcând cei care sunt hirotونيți preoți, întrucât Ordinul nostru e inclus de Biserică între Institutele clericale.

Sfântul Francisc a voit ca frații săi să fie numiți Frați Minori, pentru că „de la însuși acest nume discipolii săi să învețe că au venit la școala lui Cristos cel umil pentru a învăța umilința”.

Frații sunt reuniți într-o fraternitate conventuală propriu-zisă, cu scopul de a favoriza o mai bună devoțiune, o viață mai ordonată, un oficiu divin mai solemn, o mai bună formare a candidaților la studiul teologiei și a altor opere de apostolat în slujba Bisericii lui Dumnezeu, pentru ca astfel să se extindă împărăția lui Cristos pe întreg pământul, mai ales sub călăuzirea Neprihănitei Fecioare Maria. În Ordin viața contemplativă e strâns unită de viața apostolică; de aceea apostolatul specific ordinului sacru se desfășoară prin ministeriul fraților clerici și colaborarea celorlalți.

Ordinul întreg și fiecare frate în parte sunt supuși direct Pontifului Suprem, spre binele comun al întregului popor al lui Dumnezeu.

Ceea ce stă la baza Ordinului este profesiunea

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

religioasă, prin care frații se dedică vieții evanghelice de perfectă caritate, nu doar prin mijloacele comune de sfințire, dar și prin legătura voturilor de ascultare, sărăcie și castitate profesate public, prin intermediul cărora sunt consacrați lui Dumnezeu prin ministerul Bisericii, ca și prin observarea vieții comune, a Regulei și a Constituțiilor conform spiritului ordinului serafic. Prin profesarea voturilor solemne frații sunt definitiv încorporați în Ordin.

Un spirit autentic franciscan cere într-o manieră supremă:

- să iubești cu o iubire neîmpărțită pe Dumnezeu binele suprem, al cărui plan de iubire este refacerea tuturor lucrurilor în Cristos;

- a te conforma lui Cristos Domnul însuși, ca și izvor și principiu din care derivă orice har împlinind misterele sale în propria viață, în unire cu Neprihănită Maica lui Dumnezeu Maria și cu toată Biserica;

- a iubi de asemenea pe aproapele, vestind și promovând pacea și împărăția lui Cristos și iubirea fraternă reciprocă;

- și prin urmare a sluji pe Dumnezeu trăind în lume în sărăcie, umilință, simplitate și bucuria inimii.

Prin profesarea voturilor frații:

- se consacră lui Dumnezeu în mod special, direct și total;

- se conformează cât mai mult la stilul de viață pe care Cristos Domnul însuși la ales pentru sine, și se unesc în mod special cu Biserica și misiunea sa mântuitoare;

- fac să crească fervoarea carității, se îngrijesc de viața lor ca pelerini și penitenți, renunțând spontan la bunuri în sine foarte de prețuit, exprimând astfel în mod mai deplin consacrarea baptismală.

Regula sau forma de viață a Fraților Minori, confirmată de Papa Onoriu al III-lea și interpretată de ceilalți Suverani Pontifi, este legea fundamentală a întregului Ordin, din care frații se inspiră și se conformează.

Frații se străduiesc să păstreze Regula, Constituțiile și Statutele mai ales din iubire față de desăvârșirea evanghelică, în conformitate cu spiritul Ordinului, precum cere angajamentul contractat prin profesiunea religioasă.

Ordinul se divide în provincii, cărora le sunt afiliați frații; provinciile sunt formate din convente sau comunități, în care frații sunt inserați ca într-o familie. Provinciile sunt asimilate de către custodiile generale, custodiile provinciale și delegațiile generale.

Prezența Fraților Minori Conventuali din România în Biserica Greco-Catolică din Transilvania a avut început odată cu cererea episcopului greco-catolic de Oradea Dr. Valeriu Traian Frențiu (1920-1952) adresată Curiei Generale a Ordinului Franciscan din Roma ca Provincia Fraților Minori Conventuali din Moldova să trimită preoți în ajutorul parohiilor din Eparhia sa.

În total franciscanii conventuali au avut în administrație în Transilvania înainte de anul 1948, an în care Biserica Greco-Catolică a fost desființată de regimul co-

munist, 5 parohii în Eparhia de Oradea și 2 pe teritoriul Mitropoliei de Blaj.

Actualmente, în Transilvania, frații franciscani pe lângă Biserica „Maica Domnului” din Oradea, mai au în grijă din anul 2001, Parohia „Sf. Anton de Padova” din Carei (SM). Primii frați s-au îndreptat spre Carei la finele anului 1998. Conventul care are încorporată și biserica „Sf. Anton” a fost construit între anii 1999-2001 prin grija pr. Mihai Vătămănelu care a păstorit comunitatea până în 2008. Tot în această perioadă s-a construit și Oratoriul „Sf. Anton” un spațiu pentru activitățile pastorale din parohie.

Prezența Franciscanilor la Oradea

După Revoluția din 1989, la cererea și dorința episcopului greco-catolic de Oradea, Vasile Hossu, Pr. Ștefan Tătaru preia în 1993 lucrările începute la biserica închinată „Maicii Domnului” din Oradea pe teritoriul fostului cimitir Olosig, o termină de construit și inaugurează primul pelerinaj în 1994. De atunci, mii de credincioși îi trec pragul, pentru a înălța rugăciuni către Dumnezeu și pentru a găsi aici alinare și pace sufletească. Comunitatea a fost păstorită cu multă dăruire între anii 1995 - 2008 de pr. Damian Blăjuț, de pie amintire, iar din 2008 până în prezent (2016) de către pr. paroh Mihai Vătămănelu.

Frații prezenți acum în Mănăstire sunt: pr. Mihai Blăjuț - guardian; pr. Cristian Tiba - vicar parohial responsabil cu grupul de copii, de tinerii și cu Calea Neocatecumenală, colaborator Radio Maria; pr. Carol Martin - econom și vicar parohial; pr. Ion Solomon - confesor, spiritual Reuniunea Mariană; pr. Damian Pișta - confesor; fr. Toader Mârza - (pensionar) de comunitate; fr. Francisc Demșa (pensionar) - de comunitate; pr. Mihai Vătămănelu - paroh, spiritual al Terțiarilor franciscani și coordonator al Comunităților Familiale de Evanghelizare, responsabil-colaborator cu pastorația familiilor în Eparhia de Oradea, spiritual-colaborator la Seminarul greco-catolic din Oradea, colaborator Radio Maria.

Frații toți se implică activ în apostolat și la bunul mers al activităților pastorale și conventuale, fiind mereu disponibili în a îndruma sufletele, animând Sf. Slujbe și momentele de rugăciune, contribuind la catehizarea și formarea credincioșilor și a celor ce fac parte din grupurile de copii, de tineret, de familii și de adulți, precum și a celorlalte grupuri existente în Parohie. Sunt mereu deschiși și disponibili pentru a colabora și la proiectele pastorale și spirituale ale Eparhiei de Oradea.

Conventul „Maica Domnului” s-a sfințit în anul 2000 și a fost construit prin eforturile deosebite ale Pr. Iosif Sabău, și prin bunăvoința zecilor de binefăcători și asociații caritative din țară și din străinătate. Conventul oferă totodată găzduire grupurilor de credincioși aflați în trecere prin Oradea sau acelor suflete care vor să trăiască câteva zile în rugăciune și reculegere spirituală.

Biroul de presă

Anul Vieții Consacrate – Congregația Inimii Neprihănite

Congregația Inimii Neprihănite este un Institut călugăresc fondat în 1950 la Ministerul de Interne din București, unde inițiatoarea sa, Sora Maria Ionela, era arestată pentru credință și pentru apartenența sa la Biserica Greco-Catolică, ce fusese scoasă în afara legii prin decretul nr 358/1 decembrie 1948.

Aprobată de episcopii greco-catolici ai perioadei de persecuție, Congregația și-a trăit carisma începând din clandestinitate.

Aceasta este centrată pe Euharistie, scopul ei fiind adorarea lui Dumnezeu în constantă unire cu Victima Supremă, Cristos, după exemplul Mariei, Mama, Fondatoarea și Superioara ei spirituală. În acest sens, acțiunea Congregației izvorăște și rămâne profund înrădăcinată în misterul euharistic, surorile trăind adorația în „spirit și adevăr” oriunde, oricând și în orice împrejurare. Adorația nu rămâne un act izolat în fața altarului, ci străbate și însuflețește întreaga lor viață și activitate.

Congregația Inimii Neprihănite își trăiește carisma într-o triplă dimensiune: adoratoare, activă și misionară. De aceea, în comunitățile ei, surorile trăiesc, promovează și organizează adorația euharistică, pentru ca fiecare om să devină un „tabernacol viu” în care Cristos adoră pe Tatăl și ispășește păcatele lumii. În același timp, surorile se străduiesc să-l servească pe Cristos prezent în frații lor, prin activități desfășurate în favoarea copiilor în dificultate, a orfanilor, a persoanelor în vârstă, a săracilor, a bolnavilor, etc. Fiind și comunitate apostolică, surorile sunt integrate în structurile Bisericii și în sistemul educativ și formativ național.

Congregația în Eparhia de Oradea

În Eparhia de Oradea, surorile și-au început acti-

vitătea cu binecuvântarea Preasfinției Sale Vasile Hosu, fiind prezente în diferite activități parohiale (pictura iconostasului la Biserica „Maica Domnului”, cateheze pentru copii și tineri la Oratoriul „Maria Imaculată”).

Cu binecuvântarea Preasfinției Sale Virgil Bercea, surorile continuă să activeze în structurile de învățământ ale eparhiei.

Biroul de presă

Președinte nou la Caritas Eparhial Oradea

În urma numirii părintelui Olimpiu Todorean ca vicar general al Episcopiei Române Unite cu Roma, Greco Catolică de Oradea, cu începere din data de 1 iunie 2015, acesta fiind și Președintele Caritas Eparhial Oradea, a fost numit prin decret episcopal părintele Vasile Șoptea, în calitate de Președinte al Asociației Caritas Eparhial Oradea începând cu 1 ianuarie 2016.

Părintele Vasile a urmat, în perioada 1997-2001, studiile la Seminarul Teologic „Inochentie Micu Klein” din Cluj-Napoca, în perioada 2001-2006 obținând Licența în Teologie Pastorală, la Facultatea de Teologie Greco – Catolică, Departamentul din Oradea a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj Napoca, iar mai apoi a obținut masteratul în Teologia Evanghelizării, la Bologna, Italia, în perioada 2008-2010.

O bogată activitate este desfășurată de părintele Vasile în cadrul Caritas, astfel: 2007-2011 este responsabil Migrantes Caritas Diecesana di Rimini, Italia, urmând ca în perioada 2011-2016 să fie numit administrator al Centrului Social „Maria Rosa” (Asociația Caritas Eparhial Oradea) și administrator al Centrului de zi din Ioaniș, județul Bihor, din anul 2014. Părintele își desfășoară activitatea preoțească ca preot capelan al Spitalul Municipal „Gavril Curteanu” din Oradea. În perioada 2004-2007 a activat în calitate cantor al Parohiei Girișul de Criș. Părintele Vasile Șoptea este căsătorit și are un copil.

Biroul de presă

Anul Vieții Consacrate

Călugării Ordinului „Sfântului Vasile cel Mare”

Sfântul Vasile cel Mare (329 - 379), apărător al dreptei credințe, episcop și fondatorul monahismului cenobitic sau de viață comunitară. Era atras, încă din perioada pe când era retor, de viața și idealul monastic, mai apoi împarte averea sa moștenită de la părinți săracilor și se retrage pe malul râului Iris, în vecinătatea surorii sale Macrina (fondatoarea ramurii feminine a ordinului).

Foarte curând este înconjurat de admiratori și discipoli și ajunge să fie numărat între cei mai mari asceți din Capadocia, pentru echilibrul vieții sale dar mai ales pentru urmarea Evangheliei. Sfântul Vasile, foarte prudent, începe să dea o nouă față spiritualității solitare, transformându-o în comunitate. Dintre scrierile sale ascetice, cele mai importante sunt Regulile Mari și Regulile Mici luate de ucenicii săi drept Reguli de viață călugărească.

Nu doar viața de rugăciune și contemplație este baza monahismului Sfântului Vasile, un loc important este ocupat de ceea ce el a numit Baziliada, un complex unde monahii petreceau mare parte din timpul lor îngrijindu-se de cei nevoiași și săraci.

Sfântul Vasile cel Mare, numit „Tatăl călugărilor de obște”, este luat și citat de Sfântul Benedict ca model pentru călugării de viață comunitară din Occident.

Istoricul Mănăstirii din Șumal

Din mila lui Dumnezeu și cu binecuvântarea Preasfinției Sale Virgil Bercea, episcop greco-catolic al Eparhiei de Oradea Mare, a fost rânduit ca pe data de 8 iunie 2003, Biserica comunității greco-catolice din localitatea Șumal, județul Sălaj, să fie ridicată la rang de Mănăstire Eparhială, având trei hramuri: „Învierea Domnului Isus Cristos”, „Adormirea Maicii Domnului” și „Sfântul Ierarh Nicolae al Mirelor Licie”. Totul s-a petrecut la cerința și strădania credincioșilor din comunitatea mai sus amintită.

Ajunși pe meleagurile Barcăului, călugării Ordinului „Sfântului Vasile cel Mare”, prin prezența părintelui egumen Tarciziu Roman, la data de 6 decembrie 2001, aduc cu dânsii icoana Maicii Domnului, donată de părintele Gavril Pop (protopop de Gherla) care spre mirarea tuturor datează din același an cu Biserica actualei Mănăstiri (1898) împreună cu racla Sfintelor Moaște ale Sfinților: Vasile cel Mare, Nicolae, Iosafat, Anton. Acestora se adaugă mai pe urmă Moaște aduse de la Roma de către fratele Severian Dod ale Sfinților: Andrei, Sebastian și o bucată de lemn din Sfânta Cruce.

Aceștia pun bazele unei comunități călugărești după Regula Sfântului Vasile cel Mare.

Carisma

Fideli și purtători ai Regulii, călugării veghează la ceea ce Sfântul Vasile propovăduia:

- Dragostea față de Dumnezeu și față de aproapele.
- Mântuirea proprie și a aproapelui.
- Lărgirea Împărăției lui Dumnezeu.

Dintre activitățile desfășurate se pot aminti următoarele:

- Partea spirituală: tot ceea ce ține de celebrările liturgice ale bisericii, asistență spirituală, exerciții spirituale și misiuni.
- Partea educativă: cateheză pe diferite grupuri de vârstă, asociații, un parteneriat cu tineri din Italia – Provincia di Brescia (vacanța de vară).
- Partea caritativă: o strânsă legătură cu Asociația Caritas Eparhial și Protopopial, existând și o formă la nivel local.

Totalitatea activităților sunt coordonate de părintele Tarciziu, în strânsă legătură cu fratele Severian.

Declarație comună a Papei Francisc și a Patriarhului Chiril al Moscovei și al întregii Rusii

«Harul Domnului nostru Isus Cristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl și împărtășirea Spiritului Sfânt să fie cu voi toți» (2 Cor 13,13).

1. Prin voința lui Dumnezeu Tatăl de la care vine orice dar, în numele Domnului nostru Isus Cristos, și cu ajutorul Duhului Sfânt Mângâietorul, noi, Papa Francisc și Chiril, Patriarh al Moscovei și al întregii Rusii, ne-am întâlnit azi la Havana. Îi mulțumim lui Dumnezeu, slăvit în Treime, pentru această întâlnire, prima din istorie.

Cu bucurie ne-am regăsit ca frați în credința creștină ce se întâlnesc pentru «a vorbi direct» (2 In 12), de la inimă la inimă, și pentru a discuta despre relațiile reciproce dintre Biserici, despre problemele esențiale ale fraților noștri și despre perspectivele de dezvoltare ale civilizației umane.

2. Întâlnirea noastră fraternă a avut loc în Cuba, la răscrucea dintre nord și sud, dintre est și vest. De pe această insulă, simbol al speranțelor “Noii Lumi” și al evenimentelor dramatice ale secolului al XX-lea, le adresăm cuvântul nostru tuturor popoarelor din America Latină și de pe celelalte continente.

Ne bucurăm că credința creștină se răspândește aici în mod dinamic. Marele potențial religios al Americii Latine, seculara sa tradiție creștină, trăită personal de mii de oameni, sunt garanția unui viitor măreț pentru această regiune.

3. Întâlnindu-ne departe de vechile dispute ale „Bătrânului continent”, simțim deosebit de puternică necesitatea unei conlucrări între catolici și ortodocși, chemați, cu blândețe și bună-cuviință, să dăm cont lumii de speranța care este în noi (cfr 1 Pt 3, 15).

4. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru darurile primite prin venirea în lume a unicului său Fiu. Împărtășim aceeași Tradiție spirituală a primului mileniu creștin. Martorii acestei Tradiții sunt Preasfânta Maică a lui Dumnezeu, Fecioara Maria, și Sfinții pe care îi cinstim. Printre aceștia sunt nenumărați martiri care au mărturisit fidelitatea lor față de Cristos și au devenit “sămânță de creștini”.

5. În ciuda acestei Tradiții comune din primele zece secole, de aproape o mie de ani, catolicii și ortodocșii sunt privați de comuniunea în Euharistie. Suntem divizați de răni provocate de conflictele unui trecut îndepărtat ori recent, de divergențe, moștenite de la strămoșii noștri, în ce privește înțelegerea și explicarea credinței noastre în Dumnezeu, unul în trei Persoane – Tatăl, Fiul și Spiritul Sfânt. Deplângem pierderea unității, consecință a slăbiciunii omenești și a păcatului, care a avut loc în ciuda Rugăciunii sacerdotale a lui Cristos Mântuitorul: «Pentru ca toți să fie una, după cum tu, Tată, ești în mine și eu în tine, ca și ei să fie una în noi» (In 17, 21).

6. Conștienți de persistența numeroaselor obstacole, ne dorim ca întâlnirea noastră să contribuie la

restabilirea acestei unități voite de Dumnezeu, pentru care s-a rugat Cristos. Fie ca întâlnirea noastră să-i poată inspira pe creștinii din întreaga lume să-l roage pe Domnul să reînnoiască dorința vie după unitate a tuturor discipolilor săi. Într-o lume care așteaptă de la noi nu numai cuvinte dar și gesturi concrete, fie ca această întâlnire să poată fi un semn de speranță pentru toți oamenii de bună voință!

7. În determinarea noastră de a face tot ceea ce este necesar pentru a depăși divergențele istorice pe care le-am moștenit, vrem să ne unim eforturile pentru a mărturisi Evanghelia lui Cristos și patrimoniul comun al Bisericii din primul mileniu, răspunzând împreună la provocările lumii contemporane. Ortodocșii și catolicii trebuie să învețe să ofere o mărturie comună despre adevăr în sectoarele unde acest lucru este posibil și necesar. Civilizația umană a intrat într-o perioadă de schimbări epocale. Conștiința noastră creștină și responsabilitatea noastră pastorală nu ne permit să rămânem inerti în fața provocărilor care cer un răspuns comun.

8. Privirea noastră se îndreaptă în primul rând spre regiunile din lume unde creștinii sunt victime ale persecuției. În multe țări din Orientul Mijlociu și din Africa de Nord frații noștri și surorile noastre în Cristos sunt exterminați ca familii, sate și orașe întregi. Bisericile lor sunt devastate și jefuite în mod barbar, obiectele lor sacre sunt profanate, monumentele lor sunt distruse. În Siria, în Irak și în alte țări din Orientul Mijlociu, constatăm cu durere exodul masiv al creștinilor din țărâmul de unde a început să se răspândească credința noastră și unde ei au trăit, încă de pe vremea apostolilor, împreună cu alte comunități religioase.

9. Cerem comunității internaționale să acționeze cât mai urgent pentru a preveni ulterioare expulzări ale creștinilor din Orientul Mijlociu. Ridicând glasul în apărarea creștinilor persecutați, dorim să ne exprimăm compasiunea pentru suferințele îndurate de credincioșii aparținând altor tradiții religioase, deveniți și ei victime ale războiului civil, ale haosului și violenței teroriste.

10. În Siria și în Irak violența a provocat deja mii de victime, lăsând milioane de persoane fără acoperiș și fără resurse. Îndemnăm comunitatea internațională să se unească pentru a pune capăt violenței și terorismului și, în același timp, pentru a contribui prin dialog la o restabilire grabnică a păcii civile. Este esențial să se asigure un ajutor umanitar pe scară largă populațiilor martirizate și numeroșilor refugiați din țările vecine.

Le cerem tuturor celor care pot să influențeze destinul persoanelor răpite, printre care Mitropoliții de Alep, Paul și Ioan Ibrahim, sechestrați în luna aprilie 2013, să facă tot ceea ce este necesar pentru grabnica lor eliberare.

11. Înălțăm rugăciunile noastre către Cristos,

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

Mântuitorul lumii, pentru restabilirea păcii în Orientul Mijlociu care este "rodul dreptății" (cfr Is 32,17), pentru consolidarea conviețuirii fraterne dintre diferitele popoare, Biserici și religii prezente aici, pentru întoarcerea refugiaților la casele lor, pentru vindecarea rănilor și odihna sufletelor nevinovaților uciși.

Ne adresăm, cu un apel călduros, tuturor părților care pot fi implicate în conflicte, cerându-le să arate bunăvoință și să se așeze la masa tratativelor. În același timp, este necesar ca și comunitatea internațională să depună orice efort posibil pentru a pune capăt terorismului cu ajutorul acțiunilor comune, unite și coordonate. Facem apel la toate țările implicate în lupta împotriva terorismului, ca să acționeze în mod responsabil și prudent. Îi îndemnăm pe toți creștinii și pe toți cei care cred în Dumnezeu să-l roage cu ardoare pe Creatorul lumii, care de toate se îngrijește, să ocrotească creația sa de la distrugere și să nu permită un nou război mondial. Pentru ca pacea să fie durabilă și de încredere, sunt necesare eforturi specifice menite să redescopere valorile comune care ne unesc, întemeiate pe Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos.

12. Ne plecăm în fața martiriului acelora care, cu prețul propriei vieți, mărturisesc adevărul Evangheliei, preferând mai degrabă moartea decât renegarea lui Cristos. Credem că acești martiri ai timpului nostru, ce aparțin diferitelor Biserici, dar sunt uniți de o suferință comună, sunt un zălog al unității creștinilor. Vouă, celor ce suferiți pentru Cristos, vă este adresat cuvântul apostolului: «Preaiubiților, ...întrucât participați la suferințele lui Cristos, bucurați-vă, ca să puteți tresălta de bucurie și la revelarea gloriei lui» (1 Pt 4, 12-13).

13. În această epocă îngrijorătoare, dialogul interreligios este indispensabil. Diferențele în înțelegerea adevărilor religioase nu trebuie să le împiedice pe persoanele de credințe diferite să trăiască în pace și în armonie. În circumstanțele actuale, liderii religioși au responsabilitatea deosebită de a-i educa pe credincioșii lor într-un spirit de respect față de convingerilor celor care aparțin altor tradiții religioase. Sunt absolut inacceptabile încercările de a justifica acțiunile criminale cu sloganuri religioase. Nicio crimă nu poate fi săvârșită în numele lui Dumnezeu, «căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al dezordinii, ci al păcii» (1 Cor 14, 33).

14. Afirmând valoarea înaltă a libertății religioase, îi mulțumim lui Dumnezeu pentru reînnoirea credinței creștine care are loc acum în Rusia și în multe țări din Europa de est, unde regimuri atee au stăpânit timp de decenii. Astăzi lanțurile ateismului militant sunt rupte și în multe locuri creștinii pot să profeseze în mod liber credința lor. Într-un sfert de secol, au fost construite zeci de mii de noi biserici, și au fost deschise sute de mănăstiri și școli teologice. Comunitățile creștine continuă o importantă activitate socială și de caritate, acordându-le celor nevoiași asistență în diferite moduri. Ortodocșii și catolici lucrează adesea unii

alături de ceilalți. Ei dovedesc existența fundamentelor spirituale comune ale conviețuirii umane, mărturisind valorile Evangheliei.

15. În același timp, suntem îngrijorați pentru situația din multe țări unde creștinii se confruntă tot mai des cu o restricționare a libertății religioase, a dreptului de a mărturisi propriile convingeri și a posibilității de a trăi conform acestora. În particular, constatăm că transformarea unor țări în societăți secularizate, străine de orice referire la Dumnezeu și la adevărul său, constituie o gravă amenințare pentru libertatea religioasă. Pentru noi este motiv de îngrijorare actuala limitare a drepturilor creștinilor, ba chiar discriminarea lor, atunci când forțe politice, călăuzite de ideologia unui secularism de multe ori destul de agresiv, caută să-i împingă la marginile vieții publice.

16. Procesul de integrare europeană, început după secole de conflicte sângeroase, a fost primit de mulți cu speranță, ca pe o garanție a păcii și a securității. Cu toate acestea, invităm la vigilență față de o integrare care nu respectă identitățile religioase. Rămânând totuși deschiși față de contribuția altor religii la civilizația noastră, suntem convinși că Europa trebuie să rămână fidelă rădăcinilor sale creștine. Le cerem creștinilor din Europa de est și occidentală să se unească pentru a-l mărturisi împreună pe Cristos și Evanghelia, așa încât Europa să-și păstreze spiritul plămădit de două mii de ani de tradiția creștină.

17. Privirea noastră se îndreaptă spre persoanele care se află în situații de mare dificultate, care trăiesc în condiții extreme de lipsuri și sărăcie în timp ce sporesc bogățiile materiale ale omenirii. Nu putem rămâne indiferenți față de soarta a milioane de emigranți și refugiați care bat la poarta țărilor bogate. Consumul exagerat, așa cum se observă în unele țări mai dezvoltate, epuizează treptat resursele planetei noastre. Inegalitatea crescândă a distribuirii bunurilor pământului sporește sentimentul de nedreptate față de sistemul de relații internaționale care s-a stabilit.

18. Bisericile creștine sunt chemate să apere exigențele de dreptate, de respect față de tradițiile popoarelor și autentica solidaritate cu toți cei ce suferă. Noi, creștinii, nu trebuie să uităm că «Dumnezeu a ales cele bune ale lumii ca să-i facă de rușine pe cei înțelepți. Dumnezeu a ales cele ne semnificative ale lumii, ca să le facă de rușine pe cele puternice. Dumnezeu a ales cele de jos ale lumii și disprețuite, ba chiar cele ce nu sunt, ca să le distrugă pe cele ce sunt, așa încât nimeni să nu se poată mândri înaintea lui Dumnezeu» (1 Cor 1, 27-29).

19. Familia este centrul natural al vieții umane și al societății. Suntem îngrijorați de criza familiei din multe țări. Ortodocșii și catolicii împărtășesc aceeași convingere despre familie și sunt chemați să mărturisească că ea e un drum al sfințeniei, care dă mărturie

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

despre fidelitatea soților în relațiile dintre ei, despre deschiderea lor față de procreație și față de educația fiilor, despre solidaritatea dintre generații și respectul pentru cei mai slabi.

20. Familia este întemeiată pe căsătorie, act liber și fidel de iubire dintre un bărbat și o femeie. Iubirea este cea care pecetluiește uniunea lor și îi învață să se primească unul pe celălalt ca pe un dar. Căsătoria este o școală a iubirii și a fidelității. Ne întristează faptul că alte forme de conviețuire sunt deja puse pe același nivel cu această uniune, în timp ce conceptul de paternitate și maternitate ca vocație particulară a bărbatului și a femeii în căsătorie, sfințită de tradiția biblică, este îndepărtat din conștiința publică.

21. Le cerem tuturor să respecte dreptul inalienabil al vieții. Milioane de copii sunt privați de posibilitatea de a se naște. Glasul sângelui acestor copii nenăscuți strigă la Dumnezeu (cfr Gen 4, 10).

Dezvoltarea așa-zisei eutanazii face ca persoanele în vârstă și bolnavii să înceapă să se simtă ca o povară excesivă pentru familiile lor și pentru societate în general.

Ne preocupă și dezvoltarea tehnicilor de procreare asistată medical, deoarece manipularea vieții umane este un atac la fundamentele existenței omului, creat după chipul lui Dumnezeu. Considerăm că este de datoria noastră să amintim caracterul de nezdruccinat al principiilor morale creștine, bazate pe respectul față de demnitatea omului chemat la viață, conform planului Creatorului.

22. Astăzi dorim să ne adresăm în mod deosebit tinerilor creștini. Voi, tinerii, aveți datoria de a nu îngropa talantul (cfr Mt 25, 25), ci de a utiliza toate capacitățile pe care Dumnezeu vi le-a dat pentru a confirma în lume adevărurile lui Cristos, pentru a întrupa în viața voastră poruncile evanghelice ale iubirii de Dumnezeu și de aproapele. Nu vă temeți să mergeți împotriva curentului, apărați adevărul lui Dumnezeu, la care normele seculare de astăzi sunt departe de a se conforma.

23. Dumnezeu vă iubește și așteaptă de la fiecare dintre voi să fiți discipolii și apostolii săi. Fiți lumină în lume pentru ca cei care vă înconjoară, văzând faptele voastre bune, să-l glorifice pe Tatăl vostru cel din ceruri (cfr Mt 5, 14, 16). Educați-i pe fiii voștri în credința creștină, transmiteți-le perla prețioasă a credinței (cfr Mt 13, 46) pe care ați primit-o de la părinții și străbunii voștri. Amintiți-vă că «ați fost cumpărați cu un preț mare» (1 Cor 6, 20), cu prețul morții pe cruce a Omului-Dumnezeu Isus Cristos.

24. Ortodocșii și catolicii sunt uniți nu numai de

Tradiția comună a Bisericii din primul mileniu, dar și de misiunea de a predica Evanghelia lui Cristos în lumea de astăzi. Această misiune comportă, pentru membrii comunității creștine, respectul reciproc și exclude orice formă de prozelitism.

Nu suntem rivali ci frați, și de acest concept trebuie să fie călăuzite toate acțiunile noastre unii față de alții și față de lumea exterioară. Îi îndemnăm pe catolicii și pe ortodocșii din toate țările să învețe să trăiască împreună în pace și în iubire, și să aibă «aceleași sentimente unii față de alții» (Rm 15, 5). Nu poate fi acceptată, așadar, folosirea de mijloace neloiale pentru a incita credincioșii să treacă de la o Biserică la alta, negându-le libertatea religioasă ori tradițiile. Suntem chemați să punem în practică principiul apostolului Paul: «Mi-am făcut o cinste din a predica evanghelia mai ales acolo unde nu fusese făcut cunoscut numele lui Cristos, ca să nu clădesc pe temelia altuia» (Rm 15, 20).

25. Sperăm ca întâlnirea noastră să poată contribui și la reconciliere, acolo unde există tensiuni între greco-catolici și ortodocși. Astăzi este clar că metoda «uniatismului» din trecut, înțeles ca uniune a unei comunități cu alta, desprinzându-se de Biserica sa, nu este un mod care permite restabilirea unității. Cu toate acestea, comunitățile ecleziale apărute în aceste circumstanțe istorice au dreptul de a exista și de a întreprinde tot ceea ce este necesar pentru a satisface exigențele spirituale ale credincioșilor lor, căutând, în același timp, să trăiască în pace cu vecinii lor. Ortodocșii și greco-catolicii au nevoie să se reconcilieze și să găsească forme de conviețuire acceptabile pentru ambele părți.

26. Deplorăm conflictul din Ucraina care a cauzat deja multe victime, nenumărate răni locuitorilor pacifici și a aruncat societatea într-o gravă criză eco-

(continuare în pag. 15)

nomică și umanitară. Invităm la prudență toate părțile implicate în conflict, la solidaritate socială și la acțiune pentru făurirea păcii. Invităm Bisericiile noastre din Ucraina să lucreze pentru a se ajunge la armonie socială, să se abțină de la a participa la conflict și să nu sprijine o ulterioară escaladare a conflictului.

27. Ne dorim ca schisma dintre credincioșii ortodocși din Ucraina să poată fi depășită pe baza normelor canonice existente, ca toți creștinii ortodocși din Ucraina să trăiască în pace și în armonie, iar comunitățile catolice din țară să contribuie la aceasta, așa încât să arate tot mai mult fraternitatea creștină dintre noi.

28. În lumea contemporană, multiformă și totuși unită de un destin comun, catolicii și ortodocșii sunt chemați să colaboreze în mod fratern la proclamarea Veștii Bune a mântuirii, să mărturisească împreună demnitatea morală și libertatea autentică a persoanei, «pentru ca lumea să creadă» (In 17, 21). Această lume, din care dispar în mod progresiv pilaștrii spirituali ai existenței umane, așteaptă de la noi o puternică mărturie creștină în toate sectoarele vieții personale și sociale. Viitorul omenirii depinde în mare parte de capacitatea noastră de a da mărturie comună despre Spiritul adevărului în aceste vremuri dificile.

29. În această mărturie curajoasă a adevărului lui Dumnezeu și a Veștii Bune salvifice, să ne fie sprijin Omul-Dumnezeu Isus Cristos, Domnul și Mântuitorul nostru, care ne întărește spiritual cu promisiunea sa infailibilă: «Nu te teme, turmă mică, pentru că i-a plăcut Tatălui vostru să vă dea împărăția» (Lc 12, 32)!

Cristos este izvor de bucurie și speranță. Credința în El transformă viața omului, o umple de semnificație. Despre acest lucru s-au putut convinge, prin experiența lor, toți aceia cărora li se potrivesc cuvintele apostolului Petru: «Voi, care odinioară nu erați popor, acum sunteți poporul lui Dumnezeu; voi, care nu aveți parte de îndurare, acum ați obținut îndurare» (1 Pt 2,10).

30. Plini de recunoștință pentru darul înțelegerii reciproce exprimate în timpul întâlnirii, privim cu speranță spre Preasfânta Maică a lui Dumnezeu, invocând-o cu cuvintele acestei vechi rugăciuni: «Sub ocrotirea milostivirii tale, alergăm, Sfântă Maică a lui Dumnezeu». Fie ca Fericita Fecioară Maria, prin mijlocirea ei, să-i încurajeze la fraternitate pe cei care o cinstesc, ca să se regăsească uniți, la ceasul stabilit de Dumnezeu, în pace și în armonie într-un singur popor al lui Dumnezeu, spre slava Preasfintei și nedespărțite Treimi!

Francisc

Episcop al Romei

Papă al Bisericii Catolice

Chiril

Patriarh al Moscovei

și al întregii Rusii

12 februarie 2016, Havana (Cuba)

Traducere: **Cristina GRIGORE**, ARCB
<http://angelus.com.ro>

Liturgie Arhierească de Ziua Internațională a Bolnavului, la Oradea

Sfântul Părinte Papa Francisc, în Miercurea Cenușii pentru ritul latin al Bisericii Universale, spunea: „Invit să ne rugăm pentru bolnavi și să-i facem să simtă iubirea noastră. Aceeași duioșie a Mariei să fie prezentă în viața atâtor persoane care se află alături de bolnavi știind să perceapă nevoile lor, chiar și cele mai imperceptibile, pentru că sunt văzute cu ochi plini de iubire”.

Astfel, joi, 11 februarie 2016, a fost organizată o celebrare liturgică în Catedrala Sfântul Nicolae din Oradea, unde, împreună cu păstorul eparhiei noastre, Preasfinția Sa Virgil Bercea, preoții misionari din spitalele orădene, și cei implicați direct în asistența spirituală a bolnavilor, preoți, medici, asistenți medicali, infirmieri, psihologi și aparținători ai bolnavilor cu nevoi speciale am invocat ajutorul Maicii Domnului pentru a obține binecuvântarea Marelui Medic, Isus, pentru bolnavii noștri. Același ajutor l-a cerut Preasfinția Sa, în cuvântul de învățătură, și pentru cei ce sunt implicați direct în actul terapeutic. Astfel, Preasfințitul Virgil spunea: „.....pentru dumneavoastră, patul bolnavului este altarul unde, în cel care așteaptă vindecarea, acolo îl descoperiți pe Isus în suferință. Tratându-l cu iubire și empatie, vă sfințiți viața, dragi medici, iar asistenții medicali, infirmierii și ceilalți care contribuie la alinarea suferinței bolnavilor noștri sunt acei îngeri de pe pământ care îi ajută să se vindece de bolile sufletești și trupești ale lor. Împreună cu Mântuitorul, sunteți copărtași la mântuirea sufletelor bolnavilor noștri..... voi sunteți apostolii de la capul bolnavilor..... minunată vocație aveți pentru care mă rog ca Maica Sfântă să o desăvârșească la voi, dragi lucrători sanitari”.

La această Sfântă Liturgie arhierească, între credincioși au fost și bolnavi, medici catolici și ortodocși, și personal medical care este implicat în mod direct în actul terapeutic. La sfârșitul Sfintei Liturghii, toți participanții au fost unși cu ulei sfințit.

Grupul de inițiativă al Asociației Medicilor Catolici, care s-au ocupat de organizarea acestei celebrări, mulțumește Bunului Dumnezeu pentru faptul că de Ziua Internațională a Bolnavului am fost împreună în comuniune de rugăciune pentru pacienții noștri, pentru noi și pentru toți cei ce au mai mare nevoie de binecuvântarea cerului.

Fie ca în acest An Jubiliar al Milostivirii Divine, Tatăl Nostru să-i ajute pe bolnavii noștri să descopere milostivirea sa în viața lor, iar pe noi cei ce ne ocupăm de tratarea lor să ne lumineze cu Harul său, pentru a-i ajuta să se vindece de bolile lor trupești și sufletești.

Pr Sorin CRĂCIUN

Ziua persoanelor consacrate, sărbătorită la Oradea

Ziua persoanelor consacrate dar și încheierea Anului Vieții Consacrate au fost sărbătorite, la Oradea, de către cele două Episcopii, Greco Catolică și Romano Catolică. Gazda evenimentului a fost Preasfinția Sa László Böcskei, episcopul romano catolic de Oradea.

Călugării și călugărițele din cele două Episcopii au participat la Sfânta Liturghie săvârșită de Preasfințiile lor László Böcskei și Virgil Bercea, alături de părințele abate Fejes Anzelm O. Praem, în Capela Palatului Episcopal, predica fiind rostită de părintele abate.

Preasfinția Sa Virgil, în cuvântul de învățătură, rostit în limba română, a vorbit despre cele trei cuvinte subliniate de Sfântul Părinte Papa Francisc, în cuvântul adresat persoanelor consacrate din lumea întreagă aflate la Roma: profetie, proximitate și speranță.

După celebrarea Sfintei Liturghii a urmat, în sala festivă a Palatului, conferința părintelui Fejes Anzelm,

abatele Ordinului Premonstratens din Oradea, urmat de prezentarea unei cărți. Părințele abate a vorbit persoanelor consacrate prezente despre Ordinul Premonstratens, care a fost întemeiat în anul 1120 de Norbert de Xanten, împreună cu alți 13 însoțitori, în localitatea Prémontré de lângă Laon (Franța).

Biroul de presă

Un nou Doctor în Filosofie

La Facultatea de Filozofie din cadrul Institutului Catolic din Toulouse, părintele Cristian Tiseliță, din Eparhia Greco Catolică de Oradea, și-a susținut teza de doctorat cu titlul: „La personne humaine et son ordination naturelle à Dieu. Une étude métaphysique de l'anthropologie de Jacques Maritain dans ses implications morales et politiques”.

Membrii comisiei pentru acordarea titlului de Doctor în Filosofie au fost: Excelența Sa Bogdan Tătaru Cazaban - președintele comisiei, părintele Serge-Thomas BONINO o.p. - coordonatorul lucrării și Secretarul Comisiei Teologice Internaționale alături de doi profesori ai Institutului Catolic din Toulouse, părintele Thierry-Dominique Humbrecht o.p. și Michel Mahé.

Părintele Cristian a obținut calificativul foarte bine pentru susținerea tezei de doctorat. Îl felicităm pe această cale pe părintele Cristian Tiseliță.

Biroul de presă

Duminica Presei

În fiecare an, a treia Duminică a Postului Mare (**3 aprilie 2016**) este dedicată presei creștine. În acest sens, tasul duminicii respective este centralizat la Episcopie, urmând ca acesta să fie folosit în vederea editării revistelor Eparhiei de Oradea. Tot în acest context precizăm că toți credincioșii noștri sunt rugați să acorde o mai mare atenție presei creștine, citirii și difuzării acesteia, chiar ajutorării ei, în măsura care se poate, pentru că ea, presa, face parte din actul de informare și cunoaștere necesar unui bun credincios.

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2016

MARTIE

Universală: Pentru ca familiile aflate în dificultate să primească susținerile necesare și copiii să poată crește în medii sănătoase și senine.

Pentru evanghelizare: Pentru ca creștinii discriminați sau persecutați din cauza credinței lor să rămână puternici și fideli față de evanghelie, grație rugăciunii neîncetate a întregii Biserici.

Alin CREȚU

Ce uităm, în timp?

Oamenii pornesc în viață cu foarte multe vise, speranțe și energie pentru a le împlini și a se bucura de ele.

Dar, pe parcurs, datorită insuficienței pregătiri sau a multiplelor ramificații care se deschid ca și căi de urmat, totul se diluează. După parcurgerea unui drum, în virtutea inerției și a impulsului inițial, oamenii își dau seama că trăiesc în viața pe care nu și-o doresc, ci în cea pe care le-o oferă societatea. Așa că în România este într-un anumit fel, în Franța altfel, în Marea Britanie diferit etc. Ce le diferențiază pe toate? Modul în care oamenii aleg să își trăiască propria viață, să creadă în ei înșiși, în Dumnezeu sau nu, în modul în care își imaginează viitorul și în felul în care aleg să îl pună în practică.

Oamenii devin insensibili dacă un stimul se menține suficient de mult timp în aceeași formă și la aceeași intensitate. De exemplu, ajung să nu mai simtă brățara de la încheietura mâinii, inelele sau verigheta de pe degete, cerceii din urechi, lămpișoarele de la gât și chiar lenjeria dacă aceasta este comodă. Simțurile se „tcesc” în timp, oamenii căutând noi stimulente. Modul în care fac acest lucru îi diferențiază pe unii de alții. Sunt căsătorii care rezistă de 10, 20, 30, 40, 50 de ani și mai mult, asta nu pentru că membrii adulți ai familiei se simt obligați ci pentru că există IUBIRE. Aceasta este un lucru foarte complicat, pe care mulți nu îl înțeleg, unii aleg să îl ignore, altora nu le pasă iar alții aleg doar partea fizică frumoasă a celuilalt rămânând cu el / ea atât timp cât „spectacolul vizual” le crează plăcere.

De foarte multe ori soțul sau soția aleg să se sacrifice pentru ca celălalt să prospere în carieră, în beneficiul ulterior al familiei. Dar acela care alege să „evolueze”, se ridică la alte standarde, vede alți oameni, începe să aibă alte idei, uitând de celălalt membru al familie care nu mai corespunde noului „EU”. Nu mai vede efortul depus de celălalt, pentru a-l susține, deoarece aceste lucruri „aparțin trecutului” sau pentru că în noile circumstanțe consideră că „așa trebuia să fie” sau că „avea un destin pe care nu-l putea împlini decât profitând de celălalt”. Nu se mai întreabă cum s-a simțit celălalt când rămânea acasă cu cei mici, iar și iar și iar. Dacă privim din unghiul acestuia din urmă, în inimă îi apar remușcări, dorințe de a schimba trecutul sau de a reveni cumva la momentul inițial, când totul era roz. Sigur că acest lucru nu se poate fără participarea directă și bine intenționată a celuilalt. Dar de unde atâtea bune intenții, la cineva care în prezent își dorește altceva?

Oamenii își doresc ca partenerii lor, în timp, să nu se schimbe, în special fizic, dar nici moral sau sub alte aspecte, deoarece păstrează tot timpul în minte imaginea aceluia / aceleia pe care l-au ales pentru a se căsători. Unele persoane își propun în mod intenționat să păstreze aparențele până în momentul căsătoriei, pentru ca după aceea să nu le mai pese de absolut nimic.

Nu mai pun preț pe aspectul fizic, nici pe limbaj, pe vestimentație sau pe comportament. Din acel moment îl pot disprețui pe celălalt pe față, deoarece obiectivul propus a fost atins cu succes. Pentru unii este suficientă doar hârtia pe care scrie „Certificat de căsătorie” și nu conținutul afectiv pe care îl implică, respectiv daunele colaterale pe care le produce asupra celorlalți membri ai familiei extinse dacă ar apărea un divorț.

Sufletul este depozitarul experiențelor personale al oamenilor. Atunci când se reîntoarce la Creator, este îmbogățit sau dimpotrivă cenușiu ori chiar gol. Atunci la ce i-a folosit viața pe care a avut-o, omului căruia i-a aparținut? Blazarea apare apoi se impune insidios; oamenii nici nu știu de multe ori că funcționează în „sistem de avarie” sau pe „pilot automat”, decât dacă le spune cineva. Obişnuința traiului de zi cu zi este atât de intensă încât nici nu se observă. Zilnic, înainte de a pleca de acasă aceleași tabieturi, locul de muncă care poate nu aduce nici o satisfacție în prezent dar nu se întrevade nimic nici pe viitor, aceiași prieteni care au ca subiecte ale discuțiilor eternele meciuri de fotbal, emisiunile de la televizor care sunt servite cu nemiluita și de calitate mai mult decât îndoielnică, jocurile sau „afacerile” pe calculator care sunt mari consumatoare de timp și de bani în detrimentul familiei în speranța dării mării lovituri care să îl îmbogățească ad – hoc, visele de a nu mai munci niciodată, lipsa interacțiunilor cu membrii familiei. Timpul de multe ori a trecut nemilos, în curgerea lui eternă, ștergând capacitățile de memorare, dorințele de a fi competitiv, de a cunoaște, de a relaționa, lăsând în urmă oameni blazați, fără scop, singuri deși sunt alături de ceilalți, suferind. Nu mai văd suferința altora pentru că în această ipostază ea aparține tuturor, ca și nefericirea. Nu se mai vede nici o cale de ieșire de pe această spirală descendentă. Sunt și oameni care și-au pierdut credința, din cauza necazurilor frecvente, crezând că toată lumea i-a uitat, devenind „invizibili”.

Pe drumul de la tinerețe la maturitate au pierdut scopuri, motivații, modalități de rezolvare a problemelor, dorința de evoluție, de cunoaștere, chiar spiritualitatea și credința.

Unii oameni „aleg” involuntar să rămână săraci, cheltuind banii pentru lucrurile care lor li se par importante, cum ar fi băuturi, țigări etc. Dacă i-ar aduna ar putea să își cumpere lucruri valoroase, cu adevărat importante.

De multe ori emoțiile neplăcute sunt la un nivel scăzut, determinând stări de neliniște cărora cel în cauză nu le cunoaște cauza, producând îngrijorare și mișcări fără sens asemănătoare unei patrule. Situațiile prin care oamenii trec sunt extrem de încărcate emoțional, acest lucru producându-le tensiuni, stres, dezorientare, sentimente de neapartenență și deznădăjduită. Nu știu

(continuare în pag. 18)

Lansare de carte interconfesională la Seminarul Greco-Catolic

Vineri, 29 ianuarie 2016, în sala festivă a Seminarului Greco-Catolic din Oradea, a avut loc lansarea volumului „Religie ortodoxă - Religie Reformată. Ipostaze ale identității religioase a românilor din Transilvania în secolele XVI-XVII”, de Ana Dumitran. Lansarea a prilejuit dezbateri pe tema rolului reformei protestante în Transilvania.

Ana Dumitran, autor al volumului Religie ortodoxă - Religie Reformată. Ipostaze ale identității religioase a românilor din Transilvania în secolele XVI-XVII, vine în fața cititorului cu dovezi istorice incontestabile cu privire la reforma protestantă din Transilvania, reformă asupra căreia istoria predată în școli și cea evidențiată în instituțiile muzeale așterne, pe nedrept, tăcerea. Cartea-document, a apărut la Ratio et Revelatio Publishing House și a fost prezentată de profesorul Corneliu Simuț, profesor al Universității Baptiste Emanuel, părintele profesor Marius Țepelea, Profesor la Facultatea de Teologie Ortodoxă din Oradea și de Episcopul greco-catolic PSS Virgil Bercea.

În deschiderea evenimentului, Preasfinția Sa Virgil Bercea a subliniat contextul deosebit în care are loc această lansare: finalul săptămânii de rugăciune comună, amintind totodată că bisericele creștine își unesc puterile, într-un context în care lumea încearcă să încalce, chiar prin intermediul unor legi, rânduieli creștine.

„Ana Dumitran a încercat într-o lucrare foarte bine scrisă și documentată să evoce acel secol delicat pentru românii din Transilvania (nr. sec XVI-XVII), dar care, cu trecerea timpului ne dăm seama, a avut și beneficii”, a spus Preasfinția Sa Virgil Bercea.

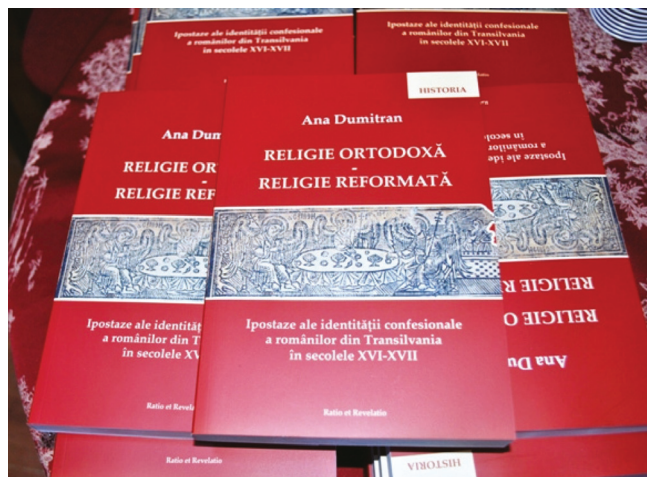
În opinia prof Corneliu Simuț, volumul este „o carte degajată, care nu ține partea nimănui”. „Această

carte trebuia scrisă în urmă cu 100-200 de ani. Ar fi fost influențat altfel sentimentul național”, a spus Corneliu Simuț. Dezamăgit de cum este prezentată istoria, inclusiv în muzee, profesorul a observat că între Mihai Viteazu și Gheorghe Doja, se lasă un gol în prezentări. „Ce s-a întâmplat între timp? Păi s-a întâmplat reforma!”, a subliniat Simuț. De asemenea, părintele Marius Țepelea, a atras atenția asupra sincronului dintre reforma transilvană și reforma europeană din acea perioadă și a subliniat ideea toleranței, așa cum răzbate ea din paginile cărții.

Volumul Anei Dumitran evidențiază importanța bisericii reformate în viața politică, economică și socială a Transilvaniei, iar lansarea interconfesională s-a dovedit un eveniment la care adevărul istoric a fost mai important decât dogma, confesiunea, sau orgoliul.

Andreea COSTEA

www.crisana.ro

(urmăre din pag. 17)

Ce uităm, în timp?

cum să reacționeze, ce să facă, ce să spună, dorind doar să scape cât mai repede de ele, descărcându-se pe cei din jur și în special pe cei dragi, uneori și pe obiecte, animale sau plante. După aceea revin la starea anterioară, mai mult sau mai puțin, nepăsându-le că, în schimb, i-au tensionat pe cei dragi, că le-au transmis lor toate emoțiile negative, asta ca să nu mai vorbim de jigniri, amenințări, lovituri etc. Ce vină au cei asupra cărora se abate tornada emoțională a partenerului? Nici una. Ei doar sunt în calea acelei furtuni, neavând nici un mijloc de a se proteja și nici un loc unde să se ascundă. De ei cine are grijă să îi detensioneze sau ce fac, personal? Frecvent transmit celor din proximitate unda de șoc emoțională, pe care o preiau și o repropagă, imaginea comparându-se cu ceea ce se întâmplă la suprafața apei când în ea se aruncă o piatră.

Oamenii nu sunt motivați, regulile din învățământ

se schimbă frecvent, societatea nu a creat un continuum moral și legislativ care să îi apere. Și atunci, ce fel de oameni încadrează și sunt în societatea noastră, dacă mulți sunt și se comportă astfel?

Potențialul pe care oamenii îl au este infinit. Dacă își doresc, ei pot face orice și deveni oricine. Scânteia divină din ei este acolo tocmai pentru a-i susține și a le da impulsul și încrederea necesară. Pentru a o vedea, a o simți și a intra în contact cu ea este bine să își facă cu ajutorul de rigoare curat în propria casă a sufletului. Gândurile și faptele, cu alte cuvinte viața, va avea un alt contur, o altă strălucire, o altă energie și un alt puls. Așa vor putea să își îndeplinească scopul pentru care au fost meniți. Din acest punct pot vedea și frumusețea vieții: soarele răsărind, natura evoluând, ploaia picurând, frunzele desprinzându-se din copaci și oamenii umplând spațiul cu frumusețea lor.

SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE PENTRU UNITATEA CREȘTINILOR UN PAS ÎNAINTE

În intervalul 15 – 24 ianuarie 2016 am avut cu toții privilegiul de a participa la Săptămâna de rugăciune pentru unitatea creștinilor, eveniment care ne-a oferit o valoroasă hrană spirituală. Am realizat din nou faptul ca Isus s-a născut pentru noi toți și așteaptă iubirea noastră necondiționată. Suntem încurajați să-l iubim și să-l apreciem în aceeași măsură pe aproapele nostru indiferent de religie ori naționalitate. Cu alte cuvinte, este de dorit să ne asigurăm că nu trasăm bariere bazate pe prejudecăți.

Cât de înălțător este să ne rugăm împreună! Aceia de la care avem totul, fără a ține seama de ceea ce ne separă și accentuând, în același timp, importanța esențialului care ne unește. Am uitat astfel puțin de problemele zilnice și am făcut practic ceea ce suntem îndrumați prin Cartea Sfântă, ”acolo unde doi sau trei se roagă în numele Meu voi fi și Eu”.

În aceste zile binecuvântate, frați romano-catolici, greco-catolici, ortodocși, reformați, lutherani, pentecostali, evrei mesianici sau unitarieni au fost pe rând gazde și oaspeți în diferitele biserici din Oradea și au ”vestit bunătățile Domnului”, conform motto-ului selectat în acest an: 1 Pt 2,9.

Ca urmare a unui astfel de eveniment sărbătorit în luna ianuarie în întreaga lume, apare în mod firesc întrebarea: Ce urmează după? Care ar fi pașii?

Foarte concret, în acest sens, în cuvântarea sa a fost părintele ortodox Dumitru Megheșan, decan al Facultății de Teologie Ortodoxă din Oradea. Acesta sublinia normalitatea iubirii aproapelui și a unei rugăciuni comune precizând totodată că ”noi, cei mici, facem pași mici rugându-ne bunului Dumnezeu să-i îndrume pe cei mari să facă pași mai mari”.

Ne rugăm pentru reprezentanții bisericii ortodoxe încât aceștia să reușească să rămână în concordanță cu propriile convingeri și să aibă puterea, dovedită practic în trecut în anumite acțiuni comune care țineau de normalitate și respect reciproc, acțiuni care totuși au atras ulterior vehemente critici din partea celor subiecțivi, să rămână exemple de modestie și iubire. Contează foarte mult ca omul zilelor noastre să aibă repere și exemple de nezdruccinat în rândul clerului, de natură să-i întărească credința și să-i țină aproape de biserică atât prin predică cât și prin propriile fapte.

Ce am avea de învățat în urma Săptămânii de ru-

găciune pentru unitatea creștinilor? Poate vom lăsa mai mult de-o parte tentațiile și vom încerca să ne gestionăm mai eficient timpul renunțând la ceea ce nu este cu adevărat valoros și constructiv pentru sufletul nostru.

Decât să rămânem captivi în rețelele de socializare, urmărind mereu ce fac alții, ar fi mai util să trăim noi, bucurându-ne de ”bunătățile Domnului”, conform motto-ului. Fiecare zi de la Domnul este un cadou binecuvântat, la fel ca fiecare pas pe care-l putem face, la fel ca fiecare răsuflare.

Decât să ascultăm frecvent știri negativiste care subliniază doar partea goală a paharului și devin din ce în ce mai tabloidizate, unde orice banală picătură de ploaie vine în mod ”cutremurător” și ”șocant”, iar deciziile falselor vedete devin subiecte de dezbatere, aproape orice altceva ar fi mult mai util. De ce să ne lăsăm copleșiți doar de aspecte negative și știri alarmiste? Haideți să ne bucurăm de cei dragi din jurul nostru, indiferent dacă sunt mici sau mari, rude, colegi, cunoștințe sau vecini, să vorbim pe viu cu cei pe care nu i-am văzut de mult și i-am neglijat. Să ne dăm o șansă de a fi mai buni și să ne preocupăm de bucuria aproapelui.

Decât să ne lăsăm prinși de mrejele multor seriale care, exagerând acțiunile și reacțiile unor personaje fictive, ne împiedică să ne preocupăm să facem la propriu o surpriză plăcută celui de lângă noi, să respirăm aerul proaspăt al unei păduri sau să ne bucurăm de frumusețile țării noastre.

În zilele următoare, dacă vom fi mai atenți la ceea ce așteaptă aproapele de la noi, devenind surse de bucurie și iubire, cu siguranță vom fi mai câștigați și fericiți, savurând și vestind ”bunătățile Domnului”.

Laura OLOGU

Colectă specială

Caritas Eparhial Oradea a ales ca zi specială a carității noastre comunitare duminica „Samariteanului Milostiv”, zi în care s-a organizat o colectă specială. Tasul din data de 15 noiembrie 2015, duminica „Samariteanului Milostiv”, a fost predat asociației. Se cuvine să facem o aici o corectură. Din cauza băncii, în numărul trecut al revistei, nu am trecut **Parohia Plopiș**, cu o sumă de încă **300 de lei** și **Parohia Iaz**, cu suma de **250 lei**. Vă mulțumim pentru înțelegere.

Pr. Vasile ȘOPTEA

ASOCIAȚIA CARITAS EPARHIAL ORADEA

str. Episcop Mihai Pavel, 3; tel. 0359/418.212; fax. 0359/418.211;
e-mail: caritaseparhial@yahoo.it
www.caritaseparhial.ro

Implică-te!

**Cu ajutorul tău, în 2016, lucrările la Casa Frențiu
vor fi finalizate!**

Împreună cu 2%

Fiți generoși fără să pierdeți nimic!

Contribuiți la finalizarea Casei Frențiu direcționând 2% din impozitul pe venitul din 2015!

DATE DE IDENTIFICARE

Denumire entitate non profit
**ASOCIAȚIA
CARITAS EPARHIAL ORADEA**

Cod Fiscal
RO 17085486

Cont bancar
**RO 27 BTRL 0050 1205 7261 6902
BANCA TRANSILVANIA**

Fișa completată se depune la Administrația Financiară sau poate aduce la sediul asociației.
Le vom depune noi la Administrația Financiară.